cc: M
R
DGIS
PLAN

MEMORANDUM

Van: Mr. L. J. Brinkhorst no.61/76 Datum: 5 mei 1976

Aan: DIE via SA en DGES

Onderwerp: Concept-memo inzake EEG ontwikkelingsbeleid
(plv SA no. 523/76)

Bijgaand concept memorandum inspireert mij tot de volgende opmerkingen.

1. Vooropstellend het belang van een Nederlandse bijdrage in het EEG-gesprek over de ontwikkelingssamenwerking, meen ik dat m.b.t. presentatie en substantie rekening moet worden gehouden met de speciale positie die Nederland in dit opzicht in EEG-verband inneemt. Ik herinner daarbij met name aan de recente confrontatie rond de UNCTAD-voorbereiding, onze betrekkelijk eenzame stem t.a.v. de 0,7% doelstelling en meer in het algemeen de door verschillende lid-Staten niet gedeelde wens om tot een werkelijke mondialisering te komen.

Verder moet in het oog worden gehouden het interne economische en politieke klimaat in de EEG, die bij verschillende lid-Staten een grote terughoudendheid veroorzaakt.

Tegen deze achtergrond treft mij een zekere tegenstrijdigheid in het concept-memorandum van SA.

2. Enerzijds worden vanuit een hooggestemde optiek (die ik, zoals bekend, deel!) premisses gesteld die voor verschillende lid-Staten onacceptabel zijn. Anderzijds kenmerken meer concrete voorstellen zich door een grote terughoudendheid, die veeleer de indruk wekken dat men tot een lossere vorm van samenwerking in EEG-verband wil komen. Ik verwijs naar passages als: "een intensieve consultatie.....niet verplichtend" (pag. 6); "vrijblijvende en experimentele consultatie" (pag. 7); "experimenteel en op een ad hoc basis" (pag. 9). Voor het overige wordt zeer sterk de voorwaardelijkheid van de bereidheid beklemtoond (iii) en (vii).

3. Vruchtbaarder lijkt mij een benaderingswijze waarbij Nederland specifieke suggesties doet die de EEG-samenwerking verder kunnen brengen. Als zodanig beschouw ik b.v. het voorstel onder (i). De nationale constraints (ook de Nederlandse!) zijn aan ieder zo langzamerhand genoegzaam bekend, en ik vrees dat het wederom benadrukken van de voorwaardelijkheid van de EEG-ontwikkelingssamenwerking slechts contraproductief zalwerken.

© BuZa, blok 4, 1975-1984 (Ministerie van Buitenlandse Zaken) inv.nr. 15701
http://resources.huygens.knaw.nl/europeseintegratie/doc/S03138

MEMORANDUM

Van: Plv.SA

Aan: DIE, PLAN

Datum: 26 april 1976

No.: 523/76

cc.: DGIS
DIO
DFO
VDO
ADVA
Adv.DGIS

Onderwerp: Concept-memorandum inzake het ontwikkelingsbeleid van de EEG

./. Hierbij is - voorlopig ter kennisneming - gevoegd een tweede concept-memorandum inzake het ontwikkelingsbeleid van de EEG dat mogelijk onderwerp zal vormen van een tweede gedachtenwisseling met R waartoe U dan een uitnodiging zult krijgen.

Het zal in elk geval niet reeds op de coördinatie commissie hulpverlening van 3/5 besproken kunnen worden.

1260-1-69-916075*

23/4 '76

Concept-memorandum inzake het ontwikkelingsbeleid van de EEG

1. Inleiding

In 1972 bood de toenmalige Nederlandse regering de Gemeenschap een memorandum aan waarin zij een actieve rol van de Gemeenschap op het gebied van de mondiale ontwikkelingssamenwerking bepleitte. Zij deed zulks omdat zij van mening was dat de Gemeenschap een aanzienlijke bijdrage zou kunnen leveren aan de politieke en economische emancipatie van de Derde Wereld. Deze mening was gebaseerd op de opvatting dat een aantal elementen die voor de samenwerking met de ontwikkelingslanden van groot belang zijn, zoals de handelspolitiek en het landbouwbeleid onder de uitsluitende communautaire competentie vallen. Tevens had het economisch gewicht van de Gemeenschap, vooral na de uitbreiding, een zodanige omvang gekregen, dat de Gemeenschap een doorslaggevende factor in de internationale economische betrekkingen was geworden. Deze overwegingen gelden in onverminderde mate voor de huidige Nederlandse regering.

De Raad van Ministers belast met de ontwikkelingssamenwerking is in de afgelopen jaren verschillende malen bijeen geweest. Een fundamenteel politiek debat over het ontwikkelingsbeleid van de Gemeenschap heeft echter nog onvoldoende plaats gehad zulks ondanks waardevolle documenten, welke de Europese Commissie van tijd tot tijd aan de Raad heeft voorgelegd. Dit geldt in het bijzonder voor het "Fresco" voor een Europees ontwikkelingsbeleid van november 1974, waarin de Commissie haar visie op het ontwikkelingsvraagstuk uiteenzette en dat belangwekkende beleidsvoorstellen bevatte. Deze voorstellen werden evenwel nimmer door de Raad uitgewerkt of geconcretiseerd. De Nederlandse regering wil daarom d.m.v. het navolgende opnieuw een bijdrage leveren aan de discussie en besluitvorming m.b.t. de inhoud van het ontwikkelingssamenwerkingsbeleid van de Gemeenschap. Zij acht dit ook noodzakelijk aangezien zij van mening is dat het ontwikkelingsvraagstuk regelmatig nadere beleidsformulering vergt.

2. Recente internationale ontwikkelingen alsmede binnen de EEG

Sedert 1972 hebben zich ingrijpende ontwikkelingen en veranderingen in de internationale situatie voorgedaan:

a. de energiecrisis van 1973 confronteerde de geïndustrialiseerde landen met een mate van afhankelijkheid van andere landen die tevoren slechts door ontwikkelingslanden werd ervaren. De tezelfder tijd ingezette economische recessie tastte de economieën van het Westen ernstig aan. Zulks heeft onder meer geleid tot een achterblijven en zelfs teruglopen van de internationale hulpverlening. Deze drie factoren liggen ten grondslag aan het feit dat vele ontwikkelingslanden zich thans in grote financiële, economische en sociale moeilijkheden bevinden.

b. Deze wijziging in de internationale economische betrekkingen gaf aanleiding tot veranderingen in de machtsverhoudingen. Enerzijds stelden de OPEC-landen zich met de andere ontwikkelingslanden solidair tegenover de rijke landen op. Anderzijds leidde de Energieconferentie van Washington tot nieuwe vormen van samenwerking en macht tussen de Westerse geïndustrialiseerde landen. Deze wijzigingen resulteerden in het bijeenkomen van de CIES, een nieuw onderhandelingsorgaan met een beperkte, doch meer op reële machtsverhoudingen gebaseerde samenstelling waarin onderhandeld zal moeten worden op basis van gemeenschappelijke belangen.

c. In dit licht dienen de sinds de 6e SAVVN door de ontwikkelingslanden met klem naar voren gebrachte eisen voor een nieuwe internationale economische orde te worden bezien, waaraan zij d.m.v. het Handvest van Economische Rechten en Plichten van Staten een wettelijke grondslag beoogden te geven.

Ook intern hebben zich sedert 1972 binnen de Gemeenschap en tevens in de betrekkingen met de Derde Wereld belangrijke ontwikkelingen voorgedaan:

a. Met de aanvaarding in 1974 door de lidstaten van een tiental resoluties werd een eerste aanzet gegeven voor een mondiaal georiënteerd ontwikkelingshulpbeleid van de Gemeenschap. Voorts werd de samenwerking met de geassocieerde ontwikkelingslanden verdiept en uitgebreid bij de totstandkoming van het Lomé-verdrag. Behalve met de ACP-landen werden onderhandelingen geëntameerd en voor een deel reeds afgesloten met de landen in de Middellandse Zee-regio.

b. De Gemeenschap was in staat een constructief beleid t.a.v. de MTN te formuleren en het APS niet alleen enigszins te verbeteren doch ook voortzetting na 1980 toe te zeggen. Wat betreft de grondstoffenproblematiek werd gepoogd de nodige overeenstemming te bereiken voor een meer fundamentele benadering van de in het geding zijnde belangen van zowel de grondstoffenproducerende als consumerende landen.

c. De lidstaten konden mede dankzij een gemeenschappelijke positiebepaling een constructieve rol spelen bij de totstandkoming van de besluiten van de 7e SAVVN. Voorts is sindsdien sprake van een gemeenschappelijke inbreng in de Conferentie voor Internationale Economische Samenwerking te Parijs, waar evenwel nog in onvoldoende mate sprake is van een inhoudelijke inbreng van de Gemeenschap.

3. <u>Evaluatie</u>

De financiële, economische en sociale positie van vele ontwikkelingslanden is de laatste jaren verslechterd. Derhalve is een krachtige aanpak van het ontwikkelingsvraagstuk nog onverminderd noodzakelijk waartoe naast toenemende hulpverlening ook een structurele aanpassing en heroriëntering van de monetaire, economische en sociale betrekkingen in de wereld vereist is. De ontwikkelingssamenwerking is naar de mening van de Nederlandse regering voorts geen vrijblijvende aangelegenheid meer, maar steelt op internationale afspraken, neergelegd met name in de DD2-strategie, het Handvest van Economische Rechten en Plichten van Staten en de resultaten van de 6e en 7e SAVVN.

Bij de beoordeling van de inspanningen van de Gemeenschap op het gebied van de ontwikkelingssamenwerking zijn naar de mening van de Nederlandse regering drie invalshoeken bepalend:
- in de eerste plaats is het ontwikkelingsprobleem een <u>mondiaal</u> probleem; ontwikkelingssamenwerkingsactiviteiten van de Gemeenschap dienen derhalve een mondiaal karakter te hebben en te zijn afgestemd op de in internationaal kader aanvaarde doelstellingen en maatregelen.
- in de tweede plaats is het ontwikkelingsprobleem een <u>structureel</u> probleem; dat betekent dat de ontwikkelingssamenwerking niet

enkel in het totale externe beleid van de Gemeenschap dient te worden geïntegreerd, maar ook in het interne Gemeenschapsbeleid. Het interne en externe beleid dienen in hun onderlinge samenhang te worden bezien en bij voortduring te worden getoetst op hun effecten op de positie van de ontwikkelingslanden.

- de derde invalshoek is die van de effectuering; het aangeven van de bereidheid bepaalde doelstellingen te realiseren is op zichzelf onvoldoende; noodzakelijk en essentieel complement daarvan vormt de implementatie.

Toegepast op de huidige inspanningen van de Gemeenschap moet het volgende worden vastgesteld:

- ondanks de EG-participatie in de VN-noodhulpactie t.b.v. de m.s.a.-landen bestaat nog steeds geen zicht op een adequate bijdrage via internationale acties en hulpfondsen aan de meest behoeftige bevolkingsgroepen in andere regio's dan Afrika en het Middellandse Zee-gebied. Evenmin is sprake van een gemeenschappelijk handelspolitiek beleid dat gelijkelijk ten goede komt aan alle ontwikkelingslanden, rekening houdend met ontwikkelingsbehoeften,
- de discussie over een, mede op het ontwikkelingsvraagstuk georiënteerd intern herstructureringsbeleid van de Gemeenschap moet nog aanvangen,
- de implementatie van de op internationaal niveau aanvaarde doelstellingen blijft in gebreke (vgl. de inadequate follow-up van b.v. de Wereldvoedselconferentie en de 7e SAVVN). Zulks is mede te wijten aan het ontbreken van een algemeen ontwikkelingsbeleid van de Gemeenschap.

4. Te voeren beleid

De Nederlandse regering trekt uit het bovenstaande de conclusie dat formulering van inhoud en doelstellingen van een gemeenschappelijk ontwikkelingsbeleid een eerste vereiste is. Zij gaat er daarbij van uit dat een dergelijk beleid wenselijk is. Immers, gelet op het structurele karakter van het ontwikkelingsvraagstuk, zou in beginsel de Gemeenschap als zodanig doeltreffender kunnen optreden dan de nationale lidstaten afzonderlijk, indien althans voortgang wordt geboekt bij het daadwerkelijk uitvoering geven aan in internationaal kader onderschreven doelstellingen. Zulks vooronderstelt een nauwe

samenhang tussen de bezinning op dat beleid zelve en de besluitvorming inzake verdere harmonisatie & coördinatie. Deze samenhang is naar de opvatting van de Nederlandse regering tweeërlei:

- in de eerste plaats ziet de Nederlandse regering meer mogelijkheden aanwezig voor vooruitgang in de richting van een gemeenschappelijk beleid bij beleidsterreinen, die dichter bij het tegenwoordige communautaire beleid inzake ontwikkelingssamenwerking liggen dan bij die beleidsterreinen waar een band met de Gemeenschap niet of nauwelijks bestaat,
- in de tweede plaats bestaat er een samenhang tussen besluitvorming en de inhoud van het beleid in die zin dat er reeds bij overgang naar minder vergaande vormen van samenwerking dan een communautair beleid voldaan moet zijn aan de gestelde doelstellingen van de daaraan voorafgaande fase, terwijl tevens overeenstemming aanwezig zal moeten zijn over de in de volgende fase te realiseren doelstellingen.

In het proces dat tot een gemeenschappelijk ontwikkelingssamenwerkingsbeleid zal moeten leiden zijn vier fasen te onderscheiden: consultatie, coördinatie, harmonisatie en gemeenschappelijk beleid. De gegeven volgorde valt hierbij samen met ontwikkeling van vrijblijvend, informatief overleg, via het op elkaar afstemmen van het nog individuele beleid van de onderscheiden lidstaten naar het tot stand komen van één gemeenschappelijk beleid. Bij het formuleren van beleidsuitgangspunten en doelstellingen voor de onderscheiden beleidsterreinen kan het overigens niet de bedoeling zijn de eigen opvattingen van een lidstaat van de Gemeenschap op te leggen aan de andere lidstaten. De overeen te komen gemeenschappelijke beleidsuitgangspunten en doelstellingen zullen dienen te worden genormeerd aan wat internationaal, bijvoorbeeld in het kader van de Verenigde Naties, is overeengekomen.

5. Consultatie, coördinatie, harmonisatie en communautarisering

Afgezien van de in het Verdrag van Rome opgenomen beleidsgebieden (handelsbeleid, landbouwbeleid) zouden voor onder meer de navolgende beleidsonderdelen van de ontwikkelingssamenwerking, beleidsuitgangspunten en doelstellingen moeten worden geformuleerd welke bovendien

naar de fase van samenwerking zouden moeten worden gedifferentieerd:

i - noodhulp - humanitaire hulp
ii - hulpverlening via particuliere organisaties
iii - beleid t.a.v. internationale organisaties
iv - wetenschap en technologie
v - bevordering nijverheid en export van ontwikkelingslanden
vi - grondstoffenbeleid
vii - bilaterale hulpbeleid

Ten aanzien van alle bovengenoemde beleidsgebieden is de Nederlandse regering bereid tot intensieve consultatie die in deze fase niet verplichtend zou moeten zijn maar wel zou kunnen bijdragen tot een vergroting van de efficiëntie van ontwikkelingssamenwerkingsactiviteiten.

i Beleid ten aanzien van nood- en humanitaire hulp

Over het beleidsterrein van de nood- en humanitaire hulp bestaat geen fundamentele tegenstelling in beleidsvisie en uitvoering tussen de lidstaten. De aard van deze categorie van hulpverlening brengt voorts met zich mee dat snelheid en coördinatie van het grootste belang is. De Nederlandse regering is dan ook van mening dat op korte termijn een aanvang kan worden gemaakt met de opbouw van een noodhulpapparaat van de Gemeenschap. Dit apparaat zal over een continu beschikbare en onmiddellijk inzetbare fysieke noodhulpcapaciteit (luchtvervoer, trucs, voedsel, medicamenten etc.) moeten kunnen beschikken. Deze capaciteit zou ingezet kunnen worden als EG-bijdrage voor acties onder de aegis van bijv. UNDRO, Rode Kruis en andere internationale noodhulpinitiatieven.

ii Beleid ten aanzien van de hulpverlening aan en via particuliere organisaties

Voor wat betreft de activiteiten van particuliere hulpverlenende organisaties uit ontwikkelde landen is consultatie, coördinatie en harmonisatie allereerst een zaak van deze organisaties zelf. Het initiatief hiervoor zal dan ook niet door overheden kunnen worden genomen. Het zal in eerste instantie afhankelijk zijn van de vorderingen van het overleg tussen de particuliere organisaties

in hoeverre terzake van het beleid van de overheden der lidstaten vis à vis hulpverlening via deze particuliere organisaties meer kan worden voorzien dan de huidige vrijblijvende consultatie.

Voor wat betreft de bilaterale overheidshulpverlening via particuliere organisaties in ontwikkelingslanden is de Nederlandse regering op dit moment, conform haar standpunt ten aanzien van de bilaterale hulp in zijn geheel, bereid tot een vrijblijvende en experimentele consultatie. Gezien de belangrijke rol die autochtone particuliere organisaties en initiatieven in ontwikkelingslanden kunnen spelen bij de maatschappelijke structuurvorming aan de basis in ontwikkelingslanden, is voor verdergaande communautaire samenwerking in het bijzonder overeenstemming tussen de lidstaten over de beleidsuitgangspunten en doelstellingen ten aanzien van de richting van hulp noodzakelijk.

iii Het beleid ten aanzien van internationale organisaties

De Nederlandse regering is met betrekking tot het optreden in internationale organisaties bereid tot een intensievere consultatie met de overige leden van de Gemeenschap zowel voor wat betreft hulpverleningsaspecten als de structurele vormen van samenwerking met ontwikkelingslanden. Afgezien van het specifieke kader waarbinnen het CIES-overleg plaatsvindt en waarvoor dan ook overeengekomen is dat de Gemeenschap als eenheid optreedt alsmede de beleidsterreinen waarvoor een Gemeenschapsbeleid is voorgeschreven, is de Nederlandse regering bereid tot coördinatie, indien aan een aantal voorwaarden is voldaan. Essentieel hierbij is overeenstemming tussen de lidstaten over de internationale uitgangspunten en doelstellingen voor ontwikkelingssamenwerking (zoals deze onder meer zijn vastgelegd in de Strategie voor DD II, de 6e en 7e Speciale Zitting van de VN en het Handvest inzake Economische Rechten en Plichten van Staten) alsmede over de maatregelen gericht op de implementatie van de genoemde uitgangspunten en doelstellingen.

iv Beleid ten aanzien van Wetenschap en Technologie

Ten aanzien van het specifieke onderdeel van de bilaterale hulp inzake Wetenschap en Technologie zal naar de opvatting

van de Nederlandse regering eerst van een verder dan consultatie reikende communautaire samenwerking sprake kunnen zijn wanneer overeenstemming tussen de lidstaten bestaat over een uitwerking van de algemene beleidsuitgangspunten en doeleinden voor bilaterale hulp (met name de richting van hulp) op dit specifieke onderdeel.

v Beleid ten aanzien van de bevordering van nijverheid en export van ontwikkelingslanden

Ten aanzien van het tot stand komen van een communautaire samenwerking op het gebied van de bevordering van nijverheid en de export van ontwikkelingslanden (waaronder het herstructureringsbeleid) gelden naar de opvatting van de Nederlandse regering in het algemeen de voorwaarden zoals geschetst in paragraaf iii. Desondanks zijn er een aantal deelterreinen te onderscheiden waarvoor reeds op dit moment een verdergaande vorm van communautaire samenwerking gewenst is. Dit is met name het geval ten aanzien van die deelterreinen waarop ongecoördineerde activiteiten van leden van de Gemeenschap tot ongewenste verstoringen van de concurrentieverhoudingen aanleiding kunnen geven. De bedoelde deelgebieden betreffen onder meer het beleid ten aanzien van exportkredieten, het beleid ten aanzien van de bevordering van importen uit ontwikkelingslanden en het beleid ten aanzien van de bevordering van particuliere buitenlandse investeringen in ontwikkelingslanden. Het beleid op de genoemde gebieden zou op korte termijn in communautair verband dienen te worden gecoördineerd. De mogelijkheden voor een harmonisatie van het beleid op de genoemde deelterreinen zijn afhankelijk van de vorderingen bij het bereiken van overeenstemming over de uitgangspunten en doelstellingen zoals bedoeld in paragraaf iii.

vi Het grondstoffenbeleid

Hoewel het grondstoffenprobleem als beleidsterrein dicht bij de beleidsterreinen staat waarop reeds van een gemeenschappelijk beleid sprake is, zijn er in de opvattingen der lidstaten over het grondstoffenprobleem op dit moment nog zulke fundamentele verschillen dat naar de mening van de Nederlandse regering

nog slechts van een consultatie, zij het een intensieve, tussen de lidstaten sprake kan zijn. Coördinatie en verdergaande vormen van communautaire samenwerking zijn in de opvatting van de Nederlandse regering eerst mogelijk nadat overeenstemming is bereikt ten aanzien van beleidsuitgangspunten, doelstellingen en implementatiemethoden voor de oplossing van het grondstoffenprobleem. Hierbij zullen de in internationaal kader terzake aanvaarde uitspraken richtsnoer moeten zijn, zoals:

- structurele verbetering van de relatieve welvaartspositie der ontwikkelingslanden op lange termijn,
- bescherming koopkracht der ontwikkelingslanden,
- mechanismen ter compensatie van terugvallende exportopbrengsten van m.n. de armste ontwikkelingslanden.

Zulks ware te realiseren middels grondstoffenovereenkomsten welke voorzien in afspraken ten aanzien van produktie, voorraadvorming en afzet.

vii Het bilaterale hulpbeleid

Dit beleidsgebied waar de band met de Gemeenschap in het geheel nog niet bestaat en waar overeenstemming over beleidsuitgangspunten en doelstellingen het verst verwijderd lijkt, zal derhalve naar het oordeel van de Nederlandse regering het sluitstuk dienen te zijn van het streven naar een gemeenschappelijk ontwikkelingssamenwerkingsbeleid.
De Nederlandse regering is bereid experimenteel en op een ad hoc basis het beleid ten opzichte van bepaalde ontwikkelingslanden en/of ten opzichte van bepaalde projecten te coördineren. Van een harmonisatie van het bilaterale hulpbeleid zal echter eerst sprake kunnen zijn wanneer een aantal beleidsuitgangspunten en doelstellingen door de lidstaten van de Gemeenschap zal zijn gerealiseerd. Zulks betreft m.n. de 0,7% BNP overheidshulpdoelstelling, de hulpallocatiecriteria zoals de mate van armoede en hulpbehoefte alsmede de mate waarin het beleid van het hulpontvangend land gericht is op de bevordering van de positie van de meest behoeftige bevolkingsgroepen en de voorwaarden van hulp (inclusief binding en schuldenvraagstuk).

6. Institutionele aspecten

Hoewel formeel de Raad een eenheid vormt, vindt in de praktijk de communautaire besluitvorming plaats vanuit verschillende invalshoeken. Zulks is met name het geval met voor het ontwikkelingsvraagstuk relevante onderwerpen waarover veelal overleg plaatsvindt in andere raadszittingen dan die van de Ontwikkelingsraad. Zo wordt in de Algemene Raad gesproken over de hulpverlening aan geassocieerde landen, het handelspolitieke beleid en het regionaal beleid. Voor wat betreft het landbouwbeleid, het industriebeleid, het energiebeleid e.d. vindt het overleg plaats in de respectieve vakraden.

Tot dusver heeft zulks naar de mening van de Nederlandse regering onvoldoende ertoe geleid dat in de besluitvorming rekening wordt gehouden met de in het geding zijnde ontwikkelingsaspecten. Naast positieve punten zoals bijvoorbeeld de ACP-suikerafzetregeling valt ter illustratie onder meer te denken aan de rundvleesimportstop. Bij de behandeling van de Balans inzake het landbouwbeleid is dan ook van Nederlandse zijde aangedrongen op het daadwerkelijk verdisconteren van de respectieve ontwikkelingssamenwerkingsaspecten. Uitgangspunt daarbij vormde de reeds eerder genoemde Nederlandse visie dat het EG-beleid mede dienstbaar dient te zijn aan de politieke en economische emancipatie van de Derde Wereld.

Met het oog daarop streeft de Nederlandse regering naar een grotere samenhang van het interne beleid met de eisen welke zich stellen in de externe betrekkingen van de Gemeenschap. Daarbij denkt de Nederlandse regering aan de navolgende organisatorische suggesties:

- gecombineerde zittingen van met name de Algemene Raad met de Ontwikkelingsraad ter bespreking van in het bijzonder de structurele aspecten van het ontwikkelingsvraagstuk,
- toevoeging van een ontwikkelingsfiche aan de Commissievoorstellen gelijk thans reeds bij elk voorstel van de Commissie wordt aangegeven welke de budgettaire consequenties zijn,
- honorering van het Commissievoorstel tot instelling van een ad hoc werkgroep gericht op een realisering van een grotere coherentie van het interne beleid t.o.v. het externe beleid van de Gemeenschap waarbij met name te denken valt aan bespreking van Commissievoorstellen terzake, met name op het terrein van het landbouwbeleid regionaal beleid en industriebeleid.

— — —